

[Vanggaard.]

ind i dette Spørgsmaal, vil jeg anbefale det forelagte Lovforslag til velvillig Behandling i dette høje Ting.

Holger Andersen: Jeg finder ikke Anledning til at gaa megeti Enkeltheder vedrørende det foreliggende Lovforslag. Det falder ganske naturligt i to Dele, § 1 paa den ene Side og §§ 2 og 3 paa den anden Side. Der er den Forskel mellem disse to Dele af Lovforslaget, at medens den Ændring, der foreslaas i §§ 2 og 3, har været forelagt og drøftet i det udenrigspolitiske Nævn, er dette ikke Tilfældet med den Ændring, som den højtærede Udenrigsminister foreslaar i § 1.

Hvad selve § 1 vedrører, kan jeg i det store og hele slutte mig til den historiske Redegørelse for Forhandlingerne i Fjor Sommer, som nys blev givet af Venstres ærede Ordfører. Jeg vil gerne minde om, hvad Folketingets Udvalg enstemmigt udtalte i Betænkningen; med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse, hvad der herom blev sagt.

„Angaaende Udenrigsministeriets Raadgiver i Folkeret er der indenfor Udvalget Enighed om, at det ikke kan anses for paakrævet at opretholde denne Post som en normeret Tjenestemandstilling. Udvalget kan fuldt ud tiltræde de Udtalelser, der i saa Henseende er fremsat i Administrationskommissionens 4de Betænkning af 1926, Pag. 474—75. Med det Apparat, det nu er stillet til Raadighed for Ministeriet, disponerer dette over saa mange juridisk uddannede Tjenestemænd, at disse for langt de fleste løbende Sagers Vedkommende bør kunne foretage den fornødne folkeretlige Behandling i de respektive Kontorer. I Almindelighed maa det forudsættes, at Chefen for den politisk-juridiske Afdeling kan gøre Fyldest som Ministeriets Raadgiver i Folkeret. I særlige Tilfælde kan Ministeriet indhente Responsa fra sagkyndig Side. Udvalget skal i denne Forbindelse fremhæve Betydningen af, at Tjenesten i Udenrigsministeriet lægges saaledes til Rette, at der paa forskellige Omraader uddannes *Specialister* — et Forhold, der selvsagt ikke blot gælder med Hensyn til Folkeretten, men ogsaa med Hensyn til den almindelige Politik og Økonomi. Der vil saaledes kunne opnaas en Ordning, der er væsentlig billigere end den nuværende, hvilket ikke mindst i en Nedskæringsperiode maa synes paakrævet. For imidlertid at give

Ministeriet en rimelig Afviklingsfrist stiller Udvalget Forslag om, at den nuværende Raadgiver i Folkeret fungerer indtil Udgangen af Marts 1929.“

Dette var den fuldkomne enstemmige Udtalelse i Folketingsudvalgets Betænkning i Fjor Sommer. Nu er det rigtigt, hvad den ærede Ordfører, for Venstre (Vanggaard) anførte, at den højtærede Udenrigsminister højt ugerne gik med til denne Ændring i det af ham den Gang forelagte Lovforslag, og at han ogsaa under den Forhandling, der førtes her i Tinget ved Lovforslagets anden Behandling mellem den højtærede Udenrigsminister og mig som Udvalgets Ordfører, gav stærkt Udtryk for sin Uenighed med Udvalget paa dette Punkt og forbeholdt sig, naar Lejlighed bødes, at fremsætte Forslag om en anden Ordning. For saa vidt er der i og for sig intet overraskende i — deri er jeg enig med Venstres ærede Ordfører —, at den højtærede Udenrigsminister nu søger en anden Ordning. Den ærede Ordfører for Venstre saa sig foranlediget til at søge yderligere Støtte i Landstingsudvalgets Betænkning, hvor der siges:

„Der er rejst Betænkeligheder i Udvalget ved at ophæve Embedet som Raadgiver i Folkeret med Udgangen af Marts 1929, og der har været fremsat Ønske om, at dette Spørgsmaal maa blive taget op til ny Overvejelse af Rigsdagen før Udgangen af Marts 1929.“ Men dette ændrer naturligvis intet i, at det i og for sig maa forekomme paafaldende, at man, inden Loven fra i Fjor Sommer endnu er traadt i Kraft — thi den træder som bekendt først i Kraft den 1. April 1928 —, søger den Ordning ændret, som man den Gang fra alle Sider her i det høje Folketing var enig om. Og det forekommer mig overmaade vanskeligt for det høje Folketing paa det nuværende Tidspunkt at skride til en Ændring af det den Gang enstemmigt vedtagne, idet Udtalelserne i Betænkningen ganske tydeligt tager Sigte paa, at Overgangstiden indtil 1. April 1929 var tænkt som en Afviklingstid; det er jo det Udtryk, der er brugt i Folketingsudvalgets Betænkning.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, talte om det diplomatiske Snilde, som Udenrigsministeriet maatte være i Besiddelse af, hvis det nu uanset den Enstemmighed, med hvilken Folketingsudvalget i Fjor vedtog den nugældende Ordning, kunde faa en anden Ordning indført, og det ærede Medlem sagde, at det kunde være ganske